

serne. Han sagde, at man havde skabt Arbejdsanvisningen som en paritetisk ledet Statsinstitution, og at man følgelig maatte ønske, at den skulde trives og leve. Deri er jeg ganske enig. Jeg antager, at Rigsdagen, da den skrev Arbejdsanvisningsloven i Fjor, i de Bestemmelser, den der gav om Forholdet mellem Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedskasserne, har udtrykt, hvad den paa det Tidspunkt ansaa for at være det nødvendige og nyttige til Tilvejebringelsen af et saadant godt Forhold, saa at Arbejdsanvisningen kunde trives og leve. De Tanker og Anskuelser, man i Fjor førte frem her under Arbejdsløshedskasselovens Behandling, og som delvis gaar igen i forskellige ærede Medlemmers Taler, kunde man have ført frem, den Gang man skrev Arbejdsanvisningsloven. I denne er foruden den offentlige Arbejdsanvisning ogsaa Arbejdsløshedskassernes Arbejdsanvisning anerkendt af Staten, og det forekommer mig indlysende, at man ikke i to Love om Forholdet mellem to Institutioner kan have to forskellige Sæt af Regler for, hvorledes Forholdet skal være.

Med Hensyn til selve Lovens Revision er jeg ganske enig med det ærede Medlem i, at hvis man under en Lovs Anvendelse kan paavise visse Misbrug; kan man ved at rette disse ikke tale om, at Loven derved undergaar en Forringelse, nej, det har jeg heller ikke paa nogen Maade hverken tænkt eller sagt. Der er foreslaaet Bestemmelser til Revision af Loven paa de Punkter, hvor den har vist sig at have visse Mangler, og disse Bestemmelser maa jeg ønske kan gennemføres, og det, tror jeg, er Grunden til, at alle Parter ønsker, at denne Lov skal gennemføres. Men samtidig er der i Fjor under Forhandlingerne i Rigsdagen fremsat Ønske om Nedsættelse af et Statstilskud, der har været ydet gennem en Række af Aar, og enhver maa da forstaa, at de, som har erhvervet og har en Ret ifølge den bestaaende Lov, ikke kan betragte Formindskelsen af denne som nogen Fordel for sig. Bestemmelserne om Statstilskuddet i det foreliggende Lovforslag gaar kun ud paa, at man for det ordinære Arbejdsløshedskasseforhold bevarer det i Fjor kompromismæssigt vedtagne Statstilskud, men at man til Genæld yder et rundeligt ekstraordinært Tilskud overfor ekstraordinær Arbejdsløshed under ekstraordinære Kriser. Det ærede Medlem maa let kunne se, at Forskellen paa at staa paa bar Bund og at skulle tilkæmpe sig Fremskridt er meget stor fra

at have vundet Fremskridtet og saa, staaende paa dettes Grund, at skulle forhandle om Ændringer deri. Det er ud fra dette Synspunkt, at jeg siger: De, der ønsker, at man skal rette visse paavise-lige Mangler i den nuværende Lovgivning, maa ikke strække deres Fordringer ud over dette, saaledes at de samtidig kræver Ændringer i Loven, som af andre, der maa blive medbestemmende for Lovens Gennemførelse, maa betragtes som Forringelse.

Somme: Med Henblik paa mine før fremførte Bemærkninger om Affattelsen af § 10, 1ste Stykke, erklærede Ministeren ikke at være klar over, hvad der havde foranlediget mig til at give Fingerpeg om, at denne Bestemmelse kunde anvendes ved Siden af sin Hensigt. Jeg ønsker i den Anledning betonet, hvad jeg vist ogsaa før udtalte, at det var uden Kendskab til, at der havde fundet nogle Misbrug. Sted med den Bestemmelse, at jeg fremdrog den efter min Mening uheldige Affattelse, men Forklaringen dertil er, at det forekommer mig meget naturligt, at man, naar en Lov, der nu har haft sin Forsøgsperiode af 5 Aar, foreligger her til en Revision, som tilsigter at give Loven en saadan Affattelse, at den kan holde frem igennem Tiderne, saa fremhæver alle de Punkter, som man mener kunde og burde affattes anderledes, for at de ogsaa virkelig kan faa en ændret Affattelse, saaledes at Ordlyden saa vidt muligt kommer til at svare til Lovens Hensigt. Den ærede Minister fremdrog det af mig brugte Udtryk, at det af Landstinget i Fjor vedtagne Ændringsforslag til § 14 efter min Opfattelse var at anse som et afdæmpet Udtryk for en naturlig Samhørighed mellem Arbejdsanvisnings- og Arbejdsløshedskasseloven. Det paagældende Spørgsmaal har siden da været nærmere drøftet mellem den højtærede Minister og det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Poul Rasmusen), men jeg tillader mig at bemærke, at det forekommer mig berettiget at anvende Vendingen: „et afdæmpet Udtryk“, idet der i det paagældende Ændringsforslag stod: „Naar den offentlige Arbejdsanvisning har naaet den fornødne Udvikling“. Man vil altsaa afvente en saadan fornøden Udvikling. Der var endvidere i Ændringsforslaget indeholdt en Bestemmelse om, at Forudsætningen var, at der fandtes Arbejdsanvisning i det Amt, hvor det paagældende Medlem opholdt sig, men jeg vil overfor min paagældende Ud-